

VYMÍTAČ DUCHŮ

Světlo, které zabíjí

Derek Meister

 FRAGMENT

VYMÍTAČ DUCHŮ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Derek Meister
Vymítač duchů – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VYMITAC DUCHŮ

Světlo, které zabíjí

VYMITAC DUCHŮ

Derek Meister

Světlo, které zabíjí

Jediným prostředkem proti pověře je věda.

Henry Thomas Buckle (1821–1862)
anglický historik a sociolog

Nejkrásnější věc, kterou můžeme objevit, je záhada.

Albert Einstein (1879–1955)
německý fyzik

1.

Aconcagua, okolí výstupového svahu Canaleta, Argentina

Už osmnáct let ležel Fokker F-27 Friendship pod kameny a sněhem.

Osmnáct let.

Osmnáctileté tajemství.

Letadlo s registrační značkou N-A73 ztratilo kryt, stejně jako leklá ryba na slunci ztrácí šupiny. Masivní části trupu vlály ve větru. Na chátřání fokkeru se podepsalo počasí i čas a zbytek dokonala lavina kamení, která před dvěma dny vyprostila stroj ze skály. Mrazivá vichřice a sníh ohoblovaly každou trhlinu, kterou náraz zanechal.

Brian Cox vytáhl dalekohled a ze skalisek jím namířil na vrak letadla, lesknoucí se v dálce na svahu. Potrvá ještě hodiny, než se k němu dostanou.

Spatřil obě vrtule zasazené na svém místě, jen rotory byly ohnuté a částečně utržené. Výškovky a podvozek byly pryč a jedno křídlo ulomené. Letadlo se zlomeným trupem leželo na hřebě. Kabina byla dosud pohřbena mezi kameny.

Všechna okna kabiny byla vymláčená, nejspíš je zničil náraz, ale Cox neviděl žádné střepy. Teprve minulý týden sklouzl kus

převisu Aconcaguy a uvolnil letadlo. Coxův kolega objevil stroj na satelitních snímcích s vysokým rozlišením.

„Jak je to ještě daleko?“ Cox se chtěl opřít o skalisko, ale všiml si silné vrstvy prachu. Mrzutě vytáhl z kožené bundy hadřík na čištění brýlí a utřel si jím pot z čela. Výstup si urostlý muž v letecké bundě s podšívkou a zrcadlovými slunečními brýlemi na očích představoval jinak. Z nějakého důvodu počítal Cox s pralesem, pak se sněhem a ledem – ale Aconcagua se v této výšce předvedla jako naprosté bitevní pole.

Hromada suti. Ostré kameny všech velikostí. Už hodinu se plahočili mezi balvany velikosti člověka, přelézali je a trmáceli se podél nich. Přírodní koryto plné prachu a skalních úlomků se táhlo vzhůru. Červené, hnědé, zpustošené.

Krajina Coxovi připomínala snímky z Marsu, ne nejkrásnější stát Jižní Ameriky. Země ho opět překvapila, jako již mnohokrát. Když se v jednadvaceti letech vrátil z Princetonské univerzity do vlasti, s překrásnou manželkou a připravený na to, že převezme dědictví po svém otci, myslel si, že už ví o Argentině všechno. Byl přesvědčen, že ví všechno i o životě. Přepočítal se: Čím víc znalostí získával a čím byl starší, tím méně věděl.

Přinejmenším od horské silnice do San Javieru, od onoho mlhavého rána, kdy se stromořadím rozprostřela mlha jako armáda duchů, přinejmenším od tohoto okamžiku věděl, že životu rozumí čím dál méně. Přinejmenším od onoho rána.

„Jak daleko ještě? Už se konečně vymáčknete.“

„Po dvou stech metrech to bude lepší, señore Coxi.“ Horský vůdce, statný padesátník, se obrátil ke Coxovi a prohlédl si ho. Vyplivl žvýkací tabák. Z tmavého ošlehaného obličejce hleděly pronikavé oči. Jeho pokožka připomínala zvířecí kůži. Coxovi

okamžitě došlo, že už zase zapomněl jméno toho Argentince. Jeho asistent volal přes půlku Jižní Ameriky, aby získal odborníka na Aconcaguu, a nakonec Coxovým jménem najal vousatého neotesance. Něco na D, usilovně přemýšlel Cox. Něco krátkého... Nakonec však nad tím mávl rukou. Usoudil, že přemýšlet o tom je ztráta energie. Jména – jenom zvuk a dým.

Poté, co si lokl z hliníkové láhve, podíval se na drahé hodinky Dark Commander.

„Je pomalu na čase, abychom opustili tu hromadu kamení. Myslím, že by nám neuškodilo si trochu pospíšet.“

„Nedělejte si starosti. Canaleta není dlouhá.“

„Upřesněte to.“

„Ani ne půl kilometru, señore. Pak skončí výstupový svah a přijde mulí průsmyk. Nedělejte si starosti, potom se výstup zlepší.“ Horský vůdce došel ke Coxovi. „Za čtyři hodiny jsme tam.“

Cox si narovnal sluneční brýle a přejel si po bílých vlasech. Z účesu od nejlepšího kadeřníka v Buenos Aires vykartáčoval koňský ohon a sepnul jej sponkou.

Napřímil se a pozorněji si prohlédl nejvyšší horu Ameriky Aconcagua se svými skoro 7000 metry se jako dokonale utvářená pyramida tyčila k ledově modrému argentinskému nebi. Na některých skalních stěnách rozeznával sníh, ale na jejich cestě nebyl.

„Čtyři hodiny? No, kéž by vás bůh vyslyšel!“

Horský vůdce se dal znovu do pohybu, po pár krocích se ale opět zastavil a pohlédl na Coxe. „Potřebujete kyslík?“

„Co prosím? ... Ne, ne.“

„Určitě ne, señore Coxi?“

Coxův zachmuřený a odmítavý výraz muže odradil, takže tlakovou láhev nevytáhl.

„Řekl jsem ne. Je to v pořádku.“ Protáhl se kolem horského vůdce a hodlal proměnit slova v činy. Po pár krocích se však zase zastavil.

Je 5.23. Ve stínu příkrého skaliska velikosti nákladáku Cox usoudil, že mu svítí ručička vojenských hodinek, ale byl to jen světelný klam, zapříčiněný nejspíš nedostatkem kyslíku v krvi. Z náprsní kapsy kožené bundy obratně vytáhl stříbrnou krabičku. Byla už opotřebovaná, ohlazené hrany a ozdobné rytiny dávno zčernaly.

„Je mi dobře. A teď nás dovedte k mému letadlu,“ sykl a do dlaně si odsypal dva prášky. Ve víčku otevřené krabičky byla nalepena úzká fotka, o nic větší než pasová fotografie. Smály se z ní jeho tři děti – nejstaršímu byly na fotografii právě tři roky. Seděly na písčité pláži. Cox zavřel krabičku. Nasucho polkl prášky a potřásl hlavou, jako by se potřeboval protáhnout. Pak se pořádně napil vody a zcela zbytečně si dával pozor na to, aby se nepobryndal. „Pomohlo by, kdybychom byli u trosek dřív, než zajde slunce.“

„To není problém, seňore Coxi.“

„Doufejme, Diego.“ Konečně mu to jméno vytanulo. Cox už vyrazil vpřed. „Doufejme.“

Ve větru se třepotaly vlajky. Modrý, bílý a šedý koberec v červeném slunečním světle. V záři ohnivě červeného slunce, které se pomalu nořilo za stěnu Aconcaguy, vlála barevná změt tvořená izolacemi a plastem.

Vichřice, která řádila nad útesem, nutila Coxe i horského vůdce jít v předklonu. Blížili se ke stroji a jeho rozervané schrán-

ce jenom pomalu a Coxe znervózňovalo hlasité třepotání tepelné izolace a kabelů. Kdykoli lehké úlomky pláště narazily do zbytků těla, zašumělo to, zapraskalo a zarachotilo.

Třebaže Cox už několikrát fokkerem friendship letěl na obchodní jednání, zdál se mu stroj obzvlášť velký. Nejspíš to bylo tím, že ležel v této rozlehlé krajině tak opuštěný a nestál na letišti vedle jiného letadla. Možná to bylo i tím, že trup pukl a technické vybavení se táhlo po skále metry daleko jako vnitřnosti.

„Byl už tady na místě někdo?“ zavolal Cox do větru a musel zamhouřit oči, protože mu do nich šlehal prach a oslepovalo ho zapadající slunce.

„Ne. Horská služba našla vrak teprve včera a váš asistent...“ Ted' bylo na Diegovi, aby si vzpomněl na jméno.

„... Dellingham.“

„Dellingham, ano. Ten podplatil úředníky. Nemyslím si, že tady nahoře někdo v posledních dnech byl.“

„Dobře.“ Pomalu procházeli kolem křídla. Bylo ulomené, ale ještě drželo na trupu. U fokkeru F-27 byla křídla přimontovaná nahoře nad okénky, protože šlo o hornoplošník. Ted' ležel na zádech. Coxovi nezbývalo než se po křídle a nalepený ke kulatému okénku sunout proti větru dopředu.

Nehodlal se dovnitř dostat oknem, chtěl prolézt rozervaným trupem. Byl však až příliš netrpělivý a bezpodmínečně musel nejprve nahlédnout dovnitř.

Cox si speciálně pro tuto akci pronajal od argentinské armády CH-47 chinook, ovšem přepravní helikoptéra, která kvůli dlouhému trupu i rotorům vypadala jako létající banán, stála dole v základním táboře. Zadní rotor vypadl a tři technici z *Cox Enterprises Inc.* těžkou přepravní helikoptéru oloupali jako ovo-

ce, odpojili kabely a mezi stany a mulami se pustili do rozebírání složité hydrauliky.

Odborníci na chinooky čekali na náhradní díly z Mendoza. Dva piloti čekali na odborníky a jeho asistent Dellingham čekal na piloty. Všichni čekali. Jenom Brian Cox neměl trpělivost, aby vydržel jeden jediný den v táboře. Bez okolků vyrazil s horským vůdcem do ranní mlhy a asistenta nechal i s mulami v táboře.

Chinookem chtěl zachránit, co se po osmnácti letech ještě zachránit dalo. Teď to bude muset jít i bez helikoptéry.

Netrpělivost byla Coxovou slabou stránkou, což sám věděl. A slabiny, jež člověk zná, může proměnit v silné stránky. Tohle se naučil jako malý díky první pohádce.

Za normálních okolností by si Cox navlékl rukavice nebo by poslal někoho napřed, protože by se bál, aby se mu něco nestalo nebo aby si neušpinil drahou leteckou bundu, ale zmocnila se ho zvědavost. Třesoucíma se rukama odstranil z obložení pár úlomků, aby mohl strčit hlavu dovnitř.

Zapáchalo to tam zatuchlinou. Chvíli mu trvalo, než se zorientoval, protože všechno bylo vzhůru nohama a červené slunce vrhalo kolem dlouhé stíny. Zjistil, že vnitřní stranu kabiny obrostlá mech. Na sedadlech, která visela „ze stropu“, se rozrostla drobná kvítka.

„Pojďte k otvoru...“ Zrovna chtěl vystrčit hlavu z okénka, ale vtom se zarazil.

To byl přece... stín.

Nepohnulo se mezi řadou sedadel a kabely něco?

Nebo si poslední sluneční paprsky pohrávaly s jeho vnímáním? Cox si sňal zrcadlové brýle, zadíval se na trup a pokusil se v rychle ubývajícím světle něco rozlišit.

Najednou se mu zdálo, že zahlédl jakýsi záblesk. U porostlých dveří do pilotní kabiny ve tmě něco zazářilo.

Pohnulo se to?

Náramek? Nůž? Oči?

Cox se snažil, aby postřehl víc, ale v trupu vládl naprostý klid. Stíny očividně splynuly v jeden a vše se ponořilo do mlhavé tmy.

Cox zakroutil hlavou. Nejspíš tam vůbec nic nebylo – pokud nepočítá námahu, která ho připravila o dostatečné prokrvení.

Naposled se ještě pro kontrolu ohlédl, pak se obrátil a Diego mu pomohl z křídla.

Beze slov zamířil nejprve k otvoru v trupu. Nemělo smysl cokoliv říkat, protože údery a praskot ulomených kusů byly opravdu hlasité. Kývnutím vybídl horského vůdce, aby šel do letadla, a on pro jistotu vytáhl pistoli.

Potom následoval Diega, který odhrnul izolaci jako závěs, a vzápětí se ocitli v malém dopravním letadle. Diegova záda mu zatarasila výhled.

Musel se sklonit, aby hlavou nenarazil do opěradel sedaček. Kráčeli po suti a skřípějících střepech. Vítr skučel tak hlasitě, že se Cox musel ovládat, aby si nezacpal uši.

Chvíli přemýšlel, zda nejdřív nevstoupit do kokpitu, ale tuto myšlenku okamžitě zavrhl. To, co hledá, v kokpitu nenajde.

„Světlo,“ zamručel, „rozsviňte!“

Diego se otočil k němu a přikývl. Během pár vteřin zlomil dvě světelné tyče a jedno podal Coxovi. V pronikavé zeleni vypadal Diegův obličej zvláště zkřivený. Démonický. Coxovi se málem zastavilo srdce a skoro sebou při onom bizarním pohledu trhl.

„Děkuju,“ zakřičel do hučení větru a pokusil se zahnat hrozivý pocit, že ho doprovází sám ďábel.

Diego se protáhl kolem Coxe a posvítil na řady sedadel. Krok za krokem se prodírali do nitra trupu podobného jeskyni. Slunce mezitím zapadlo a fokker osvětlovaly jen světelné tyče naplněné kapslemi s chemickou směsí, jež se po rozlomení promění ve světelnou energii. Procházeli řadu za řadou a s každým krokem narůstal v Coxovi hrozivý pocit. Jak to, že se sem vydal s jediným mužem? Jak to, že s sebou nevzal žádného nosiče nebo některého ze svých tělesných strážců?

Netrpělivost. Zatracená netrpělivost.

V duchu si umanul, že s ní konečně něco udělá, a namířil zbraní do další řady sedadel. Nic. Jenom změt visících sedadel.

Najednou Cox koutkem oka zaznamenal jakýsi pohyb. Polekaně trhl zbraní a vystřelil. Diego s výkřikem uskočil stranou. Cox mu vystřelil těsně u ucha. Kulka prosvištěla uličkou a zaryla se do předního sedadla, kde rozerval polstrování obrostlé mechem.

„Nějakej pták,“ vykřikl Diego a Cox málem vystřelil znovu, protože měl opět dojem, že mezi řadami sedadel zahlédl stín.

„Nějakej pták! Je to jenom pták, señore Coxi!“ Diego se držel za ucho a křičel na Coxe. „Kondor! Malinký kondor, zatraceně. Señore! Señore!“

Cox to pořád ještě nechápal. Roztřeseně dál mířil zbraní do zelené záře chemického světla a zíral na řady sedadel a kusy vraku.

„Hej! Señore Coxi, schovejte tu zbraň!“

Konečně Coxovi došlo, že má Diego pravdu. Kolem poletovalo vystrašené mládě kondora a ve změti kabelů hledalo okénko, ze kterého by mohlo uniknout na svobodu.

„Nejspíš hledal ochranu před větrem,“ zakřičel Diego, ale Cox si ho nevšímal, sledoval kondora, který poskočil na převržený servírovací stolek a pak pokračoval skokem z vymláceného okna. Cox poznal, co měl v zobáku. Byla to kost.

Jak rychle dovedl, vyrazil o tři řady dál, kde předtím spatřil stín kondora.

Opět leknutím zadržel dech. Musel se chytit za ústa, protože se mu zvedl žaludek.

Zeleným světlem sjel po pažích. Po ramenou. Po hlavě. Kost-ra dosud seděla připoutaná na sedadle. Visela ze stropu hlavou dolů a zírala na něj.

„Proboha,“ vyhrkl Cox. Instinktivně ustoupil o krok dozadu a nahmatal pouzdro s léky. Jak rychle to jen jeho třesoucí se ruce dovolily, spolkl dvě tabletky. Když však vracel krabičku zpátky, spatřil i druhou kostru, která seděla vedle té první.

I Diego vyjeveně zíral na příšerný obraz připoutaných mumií. Držely se za ruce, určitě se v okamžiku nárazu k sobě přivinuly. Vlasy z lebek visely už pouze v řídkých chomáčích, ale soudě podle jejich délky se jednalo o muže a ženu.

Cox překonal odpor. Odsunul pistoli a přistoupil blíž. Chemickým světlem pomalu přešel po špinavém a děravém oblečení mrtvol. Na mužových zádech a na šíji byly patrné černé skvrny od krve. Cox se s odporem předklonil a rozluštil nápis na plastovém štítku na prsou mumie: S. Išizuka, Ph.D.

Bez ohledu na hrůzný obraz se Cox musel usmát. Našel Išizuku. Už roky mu byl na stopě, pronásledoval ho až k tomuto letu, ale nedokázal určit, kde se zřítili. Teď tu stál a hleděl muži do tváře. Navzdory tomu, že z tváře zbyly téměř jenom kosti.

Išizuka.

Išizuka Satoši se svou manželkou Kjoko.

Cox zaslechl, jak se Diego modlí, a poslušně sklonil hlavu. Pohledem zavadil o podlahu, která kdysi bývala stropem, a zjistil, po čem celou dobu šlapali.

Ne všechno byly úlomky skály a střepy.

„Zastavte! Počkejte!“ stáhl zpátky Diega, který chtěl mrtvoly odříznout z pásů. „Nehýbejte se! Nehýbejte se. Buďte v klidu...“

Diego strnul uprostřed pohybu.

„Ani o krok dál, Diego. Zůstaňte, kde jste.“

Na zemi mezi troskami a střepy ležel koberec z obrovských modrých a zelených konfet. Umělohmotných konfet. Po celém letadle byly rozházené barevné placky.

Zastaralé paměťové disky z tvrdého plastu.

Stovky.

Tisíce.

Desetitisíce 3,5palcových disket.

2.

Nad Newarkem, východní pobřeží Spojených států, Severní Amerika

Nový svět halila mlha.

Aby Ian Boroughs lépe viděl, opřel si čelo o kulaté okénko airbusu A300. Snažil se zahlédnout zemi, ale pod ním se valily dešťové mraky. Jestlipak letí nad loukami, lesy, nebo už nad New Yorkem? To Ian vědět nemohl.

Se zívnutím se zase opřel a podíval se na obrazovku, která se vysunula ze stropu. Až když se na počítačové mapě ukázala dráha letu, zjistil, že se už vznášejí nad domy Newarku a že se stroj připravuje k přistání na mezinárodním letišti Johna F. Kennedyho.

Ian se ospale poohlédl po kamarádovi, který schoulený podřimoval na vedlejším sedadle. Bpm se lehce držel za břicho a Ian viděl, jak se mu pod černým tričkem Iron Maiden, které společně s novou sim kartou koupili na letišti v Heathrow, rýsuje obvaz. Před hodinou ho pomohl Bpmovi na palubní toaletě převázat. Strup kolem bodné rány se sloupl. Navzdýcky už mu zůstane jizva. Vypadalo to, že se úzká rána hojí dobře. Bpm měl štěstí v neštěstí, že mu vytáhlý útočník nezabodl čepel příliš hluboko.

Bpmovi sklouzla kšiltovka po černých kudrnatých vlasech do tváře. Pád zastavil úzký, poněkud delší nos. V uších měl sluchátka a jako vždy poslouchal hlasitou rockovou hudbu. Ian se mezitím už půl hodiny zaobíral skicákem. Nakreslil do něj některé z jejich situací.

Zrovna dokončil obrázek Bpma na toaletě, hubeného kamaráda obklopeného obvazy, krvavými převazy a čtyřmi sexy letuškami, které o něho pečovaly. Ian se nadnesené skice musel sám v duchu zasmát a zasunul skicák do odřené vojenského batohu.

Pak z tašky vylovil fotku. Během posledních hodin v letadle na ni častokrát pohlédl. Na snímku byl jeho děda, kterého před více než čtyřiceti lety prohlásili za nezvěstného. Harvey Douglas Boroughs neboli zkráceně H. D. Boroughs. Ian narovnal fotku a pokusil se z dědova bystrého výrazu vyčíst, co si v okamžiku focení myslel. Harvey, na fotce mu nejspíš nebylo víc než pětadvacet, se přidržle usmíval a nastavoval foťáku jizvu, jež se mu táhla po levé tváři. Na nose měl umělohmotné brýle a Iano-
vi v nich děda zamlada připadal jako pitomec.

Pitomec s pěknou řádkou akademických titulů.

Pitomec, který mu nechal tajnou zprávu na starém 8milimetrovém filmu.

Pitomec, kvůli kterému sedí Ian se svým nejlepším kamarádem už několik hodin v páchnoucím, přeplněném letadle a je na cestě do Spojených států. Jeho cílem je úzký ostrov, ležící v moři u pobřeží Spojených států jako dvě stě kilometrů dlouhá šavle.

Je možné, aby Harvey skutečně ještě žil? Opravdu se utopil v roce 1967? Změnil celý svůj život kvůli duchům?

Aniž by to chtěl, musel Ian myslet na mámu a nevlastního otce, kteří mezitím už jistě obrátili celý Southend-on-Sea vzhůru nohama. Určitě je hledala tamější policie, a možná dokonce našli v lese motorku, kterou Ian otčímovi ukradl. Vypůjčil si ji, namlouval si Ian a dál si zamyšleně prohlížel dědovu fotku.

To, co s Bpmem dosud zažili, mu připadalo neuvěřitelně dávno, jako by se opuštěná základna leteckých sil, pronásledování Zacharym a setkání s poloslepým novinářem udály před mnoha lety. Někdy měl pocit, že se to všechno ani nestalo jemu. Jako by se někdo cizí pustil do vyšetřování otcovy sebevraždy a on sám tomu pouze přihlížel.

Ian se otočil zpět k okénku a skutečně se domníval, že hledí do obličeje někomu cizímu. Je to vůbec ještě on, kdo se zrcadlí v akrylovém skle?

Už několik dní se neholil. Neumyté špinavě blondaté vlasy mu padaly do čela a kolem šrámů, které si přivodil při dopravní nehodě, se mu vytvořily modré, červené, a dokonce zelené kruhy. Šrámy ho sice nijak zvlášť nebolely, ale vypadal s nimi jako boxer. Špatný boxer.

Odvážné, pomyslel si a musel se usmát. Před pár dny jsi doma civěl na skici cizích měst a snil o Římě, Paříži, New Yorku a Tokiu. A teď jsi šest tisíc kilometrů od svého psacího stolu, pastelek, barev a inkoustu a přistáváš v největší světové metropoli.

Odvážné.

Ian si odhrnul vlasy z čela a uklidil fotku. Z postranní kapsy batohu vytáhl obarvený hadr. Používal ho na utírání štětců.

Stroj se naklonil na druhou stranu... „... do vzpřímené polohy a zůstaňte připoutaní, dokud letadlo úplně nezastaví a světla

nad vašimi hlavami nezhasnou,“ ozval se z reproduktorů přehnaně přátelský hlas letušky.

Ian rozbalil hadr a objevily se staré masivní hodinky. Byly dvakrát silnější, než je obvyklé. Se třemi natahovacími kolečky. Ošoupaná postříbřená mosaz zčernala. Přední i zadní strana byla opatřena víkem. Na zadní straně stálo několik nehybných ručiček a měsíční kalendář ukazoval aktuální fáze měsíce.

Kolikrát jen držel Ian tyhle hodinky v ruce?

Posunul je do svitu světélka nad sedadlem a spatřil zářící slova vyrytá na zadním víku.

Duše v plamenech. Rozkol v čase. H. D. Boroughs.

Ian se naklonil dopředu a pyšně pohlédl z okna. Domníval se, že přes pruhy mraků vidí mrakodrapy na Manhattanu.

Druhý konec světa, pomyslel si. Letěli jsme až na druhý konec světa. Dědo. Nechal jsi nám zprávu v hodinkách a ještě žiješ. Tehdy jsi zmizel. My tě najdeme a pak nám prozradíš, co víš o těch duších.

Duše v plamenech. Rozkol v čase.

Ty už budeš vědět, proč vidím duchy. Ty to zkrátka a dobře musíš vědět.

„Vzbud' se. Už jsme tady.“ Než kamarád otevřel oči, několikrát jím Ian zatřásl. Bpm se sluchátky v uších Iana vůbec neslyšel.

„Co je?“ Rozespale se podrbal pod tričkem na břicho.

„Nouzové přistání! Nouzové přistání! Musíme přistát na vodě, Benjamine!“

Bpm rychle vyskočil. „Do háje! Honem! Kde je kyslík?! Co? Jaký moře? Kde?“ Když vyletěl, vypadl mu z klína balíček krek-rů, který labužnický a pěkně nahlas vyprazdňoval na prvních dvou tisících kilometrech.

Ian se musel Bpmovu přihlouplému výrazu zasmát. „Pokušení bylo obrovské. Promiň.“

„Krucí. Vážně super. Děkuju. Potlesk, potlesk.“ Bpm se párkrát nadechl, pak přísně sevřel rty. „Iane Boroughsi! Z něčeho takového se žerty nedělají.“ Naklonil se k okýnku a na okamžik se mu zkřivil bolestí obličej.

„Zvládneš to?“

Bpm kývl. „Jenom to trochu píchá. A pekelně to pálí... To už jsme vážně tady?“

Sotva to Bpm dořekl, A300 se naklonil a klouzal po přistávací dráze letiště JFK.

3.

Montauk, Long Island,
východní pobřeží USA

„Dobře. Teď vážně, Iane. Jsi si jistý, že je to tady?“ Bpm zklamaně potřásl kudrnatou hlavou a podrbl se na obvaze pod tričkem s nápisem Iron Maiden. „Ty mě nacpeš do létající konzervy sardinek a pošleš mě napříč zeměkoulí, abych...“ hledal vhodná slova, „to tu viděl? Sakra, Montauk je ještě horší přístavní zapadákov než Southend. Co tady chceš dělat? Utopit nás v moři?“

Ian se zahleděl do slunce, ale neodpověděl. I jeho se v posledních hodinách zmocnilo zklamání. Stejně jako Bpm doufal, že najdou výstavnou třídu, možná ulici na pobřeží – s barevnými markýzami, kavárnami, klábosícími lidmi. Zkrátka něco, co má styl, něco fascinujícího, pokud ne přímo jedinečného, právě tak živě a optimisticky si to vysnil.

Euclid Avenue byla pravý opak.

Obyčejná zaprášená ulice bez lesku, která se táhla řídce zastavěnou oblastí s jednopatrovými sklady, zchátralými domy a několika obchody. Za ploty z vlnitého plechu čekaly nákladáky a kamiony na nakládku a tráva na několika málo předzahradkách na sekačku. Přes nenatřené ploty se plazilo divoké roští a ve spárách na příjezdových cestách rostla tráva až ke ko-

lenům. Většina dřevěných sloupů lamp trčela šikmo do nebe a elektrické vedení, jež viselo napříč nad rozježděným asfaltem, vzbudilo v Ianovi naději.

„Je to ta ulice. Určitě. Euclid Evenue,“ prohlásil Ian a pokusil se objevit v oslňující sluneční záři něco nezvyklého.

Chlapce stále sužoval časový posun. Ian zíval už na letišti u zavazadlového pásu, ale nejhorší únava na ně padla v autobuse. Přes hodinu se motali v hustém newyorském provozu a pak nekonečně dlouho projížděli Long Island Expressway, která se vinula podél pobřeží jako nekonečný betonový had. Do Montauku dorazili až těsně kolem poledne – kosti jim ztěžkly, oči je pálily a vůbec mleli z posledního.

Ian cestu jednoduše zaplatil otčímovou kreditkou. Podezíravou ženu na přepážce přesvědčil Bpmův šarm a nakonec ji s brbláním přijala.

Jen co dorazili do Montauku, odebrali se do prvního hotelu. Pokoj v hotelu třetí kategorie s manželskou postelí velikosti psího kotce, plný hasicích přístrojů a s výklenkem, v němž se dalo osprchovat. Aspoň něco. Ačkoliv padali únavou, nezamhouřili oka. Přestože zatáhli záclony a postavili před okno koš na papír, malinký ručníček ze sprchového koutu a koupelnovou předložku, aby měli tmou.

Časový posun a zvědavost konečně najít onu ulici a vyřešit hádanku s čísly, která je sem přivedla, jim nedaly spát. Před pár dny rozluštili poselství, které před desítkami let zašifroval Harvey Douglas Boroughs a s jehož pomocí otevřeli kapesní hodinky. Skrytý mechanismus hravě rozdělil hodinky na dvě části. Mezi nimi byla na papírku velikosti poštovní známky ukryta tajná zpráva. Malinkatý papírek, na kterém stálo pouze:

Konec hledání: NY 11954, Euclid Ave, 124523, H. D.

To, že NY 11954 neznamenal přímo New York, ale že poštovní směrovací číslo patřilo Montauku ve státě New York, zjistili rychle. I to, že je v něm Euclid Avenue. Co ale znamená číslo 124523, na to nepřišli.

V omšelé kavárně u pobřeží si koupili s sebou dvě latté, ani si neprohlédli pláž a vydali se hledat Euclid Avenue.

„Možná je to časový údaj?“ Bpm si sundal kšiltovku a chvíli se jí ovíval. Opřel se o lampu a se zívnutím pohlédl na malinký lístek, který našli v Ianových prazvláštních hodinkách.

„12-45-23?“ zavrtěl hlavou Ian a napil se kafe. „12 hodin, 45 minut, 23 vteřin? Souřadnice nebo tak něco? Hm, to si nemyslím. Musí to být něco jiného. Něco vymyslet musíme.“

„Sešli o kousek níž a dívali se za ploty.“

„Jejda, zatraceně!“ plácl se Bpm do čela tak prudce, že mu málem vypadla z uší sluchátka.

„Euklides! Člověče, Iane! To je geometrická hádanka.“

„Geometrická hádanka?“

„Dobře, jsi lepší v dějepise, ale Euklides byl přece matematik. Nepopisoval trojúhelníky nebo tak něco?“

Ian zaváhal. Mohlo by to tak opravdu být? „Sakra, máš pravdu, to...“

„To ne!“ Bpm zavrával, jako by ho právě stihla krutá rána osudu. „Geometrická hádanka a my jsme neustále chodili místo matiky za školu! To máme za to! Místo rybaření a pobuřování turistů jsme se měli šprtat. Já jsem to tušil!“ Afektovaně rozhodil rukama. „Tys mě nutil chodit za školu, kamaráde. Teď tu hádanku nerozluštíme! Nikdy!“

„Pitomče. Přemýšlej. 12-45-23. Strany trojúhelníku? Hm. To by šlo. Jestli jsou to strany, možná...“

Bpm přerušil kamaráda smíchem. „Jasně 12 krát 45 krát 23 milimetrů. Ale ne, počkej! Kilometrů?... Ne! Světelných let? Zapomeň na to. To byla blbost. Jenom jsem si dělal legraci. Zapomeň na geometrii.“

Ian si povzdechl. „Nejspíš máš pravdu, ale jedna věc byla na tvém nápadu dobrá.“

„Jo, a která? Že jsi mě nutil chodit za školu – jau!“

Ian umlčel Bpma šťouchancem. „Ne, ta část s matematikou. Ta čísla musí odkazovat na něco, co přetrvá desetiletí. Myslím si sice, že hodinky byly dárek pro tátu, ale i tak musel děda vycházet z toho, že sem může přijít až za několik let.“

„To nezní úplně blbě... Dobře.“ Bpm se ohnul a zavázal si tkaničku. „Projdeme ulici, budeme hledat odkaz na nejlepší dědovy dny.“

Párkrát přešli po Euclid Avenue nahoru a dolů, prohlédli si každý dům a každou zchátralou předzahrádku, nenašli však nic, co by souviselo s číslem 124523.

Právě se chtěli vrátit do hotelu, když Bpm něco spatřil.

„Vidíš tamhle ten obchod?“ Podrbal se na kudrnaté hlavě a ukázal na malou drogerii na druhé straně ulice, do jejíž výlohy postavili bez ladu a skladu několik stanů a tábornických potřeb.

„Kolem něj jsme šli už dvakrát.“

„Podívej se na ten krám pořádně.“

Ian si zaclonil oči před ostrým sluncem a konečně pochopil, co má Bpm na mysli. Na omítce nad neonovým poutačem se dal rozluštit oprýskaný, skoro nečitelný nápis:

No. 12 – McArthur's Watches.

„Hodinářství?“ zeptal se Ian spíš sám sebe než Bpma. „Myslíš, že když naše tajné číslo začíná dvanáctkou, mohlo by to být číslo tohoto hodinářství?“

„No jo, to já taky nevím. Ale zpráva byla přece schovaná v hodinkách a obchod má číslo popisné 12. Nezdá se ti, že to prostě je až dost náhod?“

„Otázka je, jestli jsou ty náhody záměrné, nebo jestli jsou to jenom náhody.“

Bpm popadl Iana za hlavu a s úsměvem mu zatukal na čelo jako na dveře. „Přesně, to je ta otázka.“

Přešli silnici, ale zdráhali se vejít do obchodu. Místo toho si důkladně prohlédli výlohu. Jejich původní dojem se potvrdil: Majitel očividně neměl chuť nebo čas starat se o výlohu. Turistické vaříče, stanové tyče a rybářské pruty stály neuspořádaně mezi řetězovými pilami, nůžkami na plot a instalátorskými potřebami. Běhali po nich mravenci a nechávali za sebou stopy v prachu. Výloha vypadala, jako by ji už léta nikdo nepředělával.

Ian výmluvně pohlédl na Bpma, ale kamarád se zdržel veškerých komentářů a opřel se do dveří. Měly dřevěný rám a oprýskaný lak. Se skřípěním se otevřely. To přehlušilo jemné zazvonění, ohlašující příchod zákazníků.

4.

Akihabara, čtvrť Čijoda, Tokio, Japonsko

Během pár minut se vytvořily rozvětvené tmavé cáry a táhly se po posprejovaných betonových sloupech. Větvyly se jako praskliny ve skle a třpytily se v prvním ranním světle. Dešťová voda stékala z kolejového lože linky Jamanote a hromadila se dole pod mostem. Na silnici se v neposekaných travnatých pruzích vytvořily kaluže.

Išizuka Čijo přetáhla přes kartony, z nichž si pod jedním sloupem postavila přístřešek, gumovou plachtu a snažila se před vodou zachránit elektronické přístroje. Bouřka se hnala z jihovýchodu. Za čerpací stanicí se svítící reklamní plochou a věžáky města elektroniky se táhla černá oblaka.

Někteří chodci prošli kolem čerpací stanice a přešli křižovátku na Čijinu stranu. Spěchali na nádraží, aby se svezli příměstským vlakem. Čijo ze svého úkrytu pozorovala, jak se ve větru kývá cedule s cenami pohonných hmot, a zdálo se jí, že slyší první hromy. Nejspíš už bouřka řádí nad Tokijským zálivem a přístavní čtvrtí.

Zalezla si do kartonů a sundala si batoh, zelenou promáčenou ohavnost ve tvaru chobotnice. Třesoucíma se rukama vy-

táhla Čijo dvě horké krabičky agedaši tofu a zamyslela se nad tím, jestli se má do kostiček tofu pustit rukama. Hladově použila místo hůlek pájku a šroubovák. Nevybrala si tohle neútné místo bezdůvodně. Sice pod železničním mostem táhlo, ale mohla odsud rychle zmizet v ulicích Akihabary a nakrást si nové součástky. A co bylo ještě důležitější – ani ne šest metrů od kartonového přístřešku stála pojistná skříň, k níž se pomocí několika ukradených kabelů a svorek připojila.

V posledních dnech si opatřila pájku a šroubovák, dvě základní desky, nějaké kabely, klávesnici, tři rozebrané počítače a malý poškrábaný LCD monitor. Jinými slovy – zašla do prodejen elektrosoučástek a supermarketů, kde si neohroženě naplnila ruksak, a vloupala se do aut na parkovištích.

Čijo namočila kostičku tofu do rybí omáčky a zuby pájky ho vytáhla. Ruce se jí třásly zimou. Přinést si i teplomet ji nenapadlo.

Přestože si Čijo v obchodě s pánskými oděvy ukradla pláštěnku – průsvitnou tenkou věc s barevnými rybami, byla jí zima. Mrzla už několik dní. Nechvěla se jenom kvůli dešti a větru. Třás vycházel zevnitř.

Nejvíc ji mrazilo z vyčerpání. Dvě noci už seděla pod železniční tratí a skoro nespala.

Nechtělo se jí spát.

Protože se spánkem přicházely sny.

A byly to zlé sny.

Oživovaly její babičku.

Sobo.

Stařenka s odstávajícími bílými vlasy a pršákem jí po smrti rodičů byla vším. Od chvíle, kdy Kjoko a Satoši zmizeli u Aconcaguy v Argentině a později je prohlásili za mrtvé, starala se

o malou Čijo babička. Sobo se vnučky ujala a vychovala ji jako vlastní dceru. Čijo život s babičkou zbožňovala.

Život... Sobo v Čijiným snech žila. Když Čijo spala, nastal zase onen den: to strašlivé ráno, kdy ji policie zadržela před domem a ona spatřila sobo mrtvou. Spálenou k nepoznání. Černou. V sežehlé koupelně.

Když se Čijo zdály sny, sobo se probouzela. Vylézala z ohňové koupele. Vylézala z vany, vystupovala z černého kráteru a na ohořelých nohou vrávorala na dlaždicích špinavých od popela. Otevírala pusku k bezhlesnému výkřiku a trhavými pohyby natahovala ruce po Čijo, jako by si chtěla vnučku přitáhnout na prsa. Ale ze sobiných rukou zbyly jen ohořelé kosti a z prsou popel.

Čijo se vždycky probudila s křikem.

Ne, nechtěla spát. Radši mrzla.

Stejně jako jí chyběl dům na úpatí hory, věděla, že už se nikdy do míst svého domova nevrátí. Už nikdy nespatří bílý šterk na příjezdové cestě, růžové třešně nebo svoji dílničku v kurníku. Bezpochyby byli na místě stále policisté a nepříjemný komisař Keniči se určitě nemohl dočkat, až ji přivede do dílny. Ale opravdový důvod, proč už se nikdy v životě nechce vrátit na kopeček Takao, byl jiný: smutek.

Čijo by nemohla přebývat v neobydlených místnostech, ve kterých si tolik let hrála se sobo, hádala se s ní a radovala. Unést tisíckrát známý pohled, vzít znovu do ruky tisíckrát známé předměty a vědět...

... Sobo je mrtvá.

Zemřela smrtí, kterou by Čijo nepřála ani svému úhlavnímu nepříteli. Smrtí, za niž ji hledala tokijská policie.

Sobo shořela a jediné, co jí babička odkázala, byla stará zrezivělá helma.

Po pravdě řečeno, byla to dost zvláštní helma.

Sobo ji nazvala *Hitomi*. Oko.

Čijo připomínala ocelovou helmu z druhé světové války, jenom s tím rozdílem, že měla zátylník a díky němu se zároveň podobala i helmě samurajů. Samurajové tuto ochranu, jež má zamezit ranám do týla, nazývají *široko*. Staletá helma se skládala z lamel, zatímco Hitomi ze železných kruhů, které částečně potahovala stará guma, která se už dnes nepoužívala. Pod ochranné kruhy přidělal někdo zdířky. Malé přípojky o velikosti špendlíkových laviček, které Čijo celou noc studovala.

Lačně se cpala kostkami tofu a vůbec nevnímala jejich chuť. Měla příšerný hlad, a hlavně byla zvědavá na helmu, kterou si dnes plánovala podruhé nasadit na hlavu. Rybí omáčka jí stékala po pájce na ukradenou pláštěnku. Čijo si toho nevšímala, hřbetem ruky si otřela ústa a bradu. Odsunula papírovou krabičku stranou, přitáhla si počítač a plnou hrstí svorek krokodýlů jej připojila ke kabelům, jež našla v helmě.

Řihla si a rozzlobila se, že si nepřinesla také plechovku koly. Z balíčku žvýkaček vyndala poslední, aniž by na něj pohlédla, a vložila si ji do pusy. Přitom soustředěně pracovala dál a ani na vteřinu nespustila oči ze svorek a analyzujícího programu. Poslední noc připravila testy s helmou a napsala malý program, který jí měl ukázat různé hodnoty.

Žvýkačka s příchutí bylin ji zbavila kožené pachuti na patře, ale v ústech jí zůstalo sucho. Zmocnilo se jí rozrušení a udržovalo ji v napětí. Už víckrát zažila pocit naprostého soustředění, většinou v noci, když k sobině nelibosti vylezla z postele a šla

do dílny pracovat na robotech. Obvykle při práci poslouchala hlasitou hudbu. Dneska ji hudebně doprovázelo pouze dunění hromů. Zdůraznilo každý její malinký pohyb, který učinila pájkou, aby sdrátovala některé prýmký.

Sice pořád ještě nevěděla, k čemu helma sloužila, ale vycházela z toho, že ji zkonstruovali v armádě. Zaprvé proto, že u ni ležela polní strava amerického námořnictva, a zadruhé proto, že ji viděla na fotce, na níž byla soba s dalšími civilisty před válečnou lodí. Čijo se domnívala, že ví, k čemu je: Určitě slouží k zaměřování. Nepojmenovali ji tak náhodou, a když si ji poprvé nasadila na hlavu, ukázala jí svět ve zkreslených barvách.

Po babiččině smrti ji Čijo zprovoznila lithium-iontovým akumulátorem a nasadila si ji na hlavu, ale výsledek byl neuvěřitelně bolestivý. Pořád ještě ji bolela hlava, protože se jí do pravého i levého spánku zabodly trny. Dostaly se jí hluboko pod kůži a zaklesly se jí do lebky. Poranily ji na hlavě tak silně a bolestivě, že s řevem přerušila kamenem přívod proudu. Slepě udeřila do kabelu akumulátoru a helmu v bolestech dostala z hlavy.

Čijo nasadila pájku, připájila poslední spoj a sledovala, jak cín tvrdne. Naučeným hmatem zkontrolovala, zda se jí pájení povedlo, nebo jestli ho nezkazila rybí omáčka.

Všechno bylo perfektní.

Nadechla se. Vítr sílil a připadalo jí, že nefouká, ale nasává vzduch z akihabarských úzkých uliček a mrakodrapů. Skoro si až myslela, že bouřka nabírá dech, aby v příští chvíli přemohla toho molocha.

Moloch, pomyslela si. Kdy sis na tohle slovo vzpomněla naposledy?

Přišlo jí, jako by už od té doby uplynuly týdny, a přitom to byly pouze tři dny. Na onoho zlého ducha musela myslet na policejní stanici v centru Tokia, z níž utekla.

Moloch. Bůh, který svým ohněm pohlcuje lidi.

Jako by její myšlenky na netvora chtěl podbarvit vlak, který při přejezdu v 19.05 celý most rozechvěl.

Dny splynuly v jediný tunel z hodin. Z týdne se stal jeden jediný den, pomyslela si. Od chvíle, kdy jsem tě, sobo, spatřila ohořelou ve vaně, stalo se z hodiny pouhé šumění.

Blesk zaburácel a zarachotil mezi mostními pilíři. Děšť okamžitě zesílil. Po pilířích stékaly proudy vody a přes ně se přehnaly spršky. Znovu otočila helmu a zkontrolovala svorky. I se žvýkačkou přetrvával pocit sucha v ústech. Bezděky si sáhla na spánky a nahmatala dva vpichy, které jí helma způsobila. Otrásla se jen při pomyšlení na to, že se do ní znovu zabodne. Tam nahoře na Takau s výhledem na Tokio jí přišlo, jako by se ji Hitomi pokusil vysát jako upír.

Samozřejmě že jehly prozkoumala, ale zjistila jenom to, že nejsou duté. Nemohly ani nic vstříkovat, ani nic nasát, místo toho se daly rozložit na dráty tenké jako vlas. Nejspíš se jehly zavrtají do spánků a několika konci se zaklesnou pod kůži.

Čijo si říhla. Agedaši tofu ji nezasytilo, a navíc ještě zesílil vítr. Klekla si, zvedla helmu z mokrých novin a připojila ji k lithium-iontovému akumulátoru. Pomalu odsunula stranou svazek kabelů, jimiž helmu připojila k počítači, a opatrně ji nadevedla nad hlavu.

Kvůli svorkám nesedělo polstrování rovně, ale i tak si helmu pohodlně natáhla přes krátké vlasy.

Ještě jednou se nadechla.

21... 22... 23...

Zapni ji, šeptal jí vnitřní hlas. Chceš přece vědět, co tvoje babička viděla ve vaně jako poslední!

Hrom rozechvěl skla čerpací stanice. Čijo se leknutím otrásla a málem helmu upustila. Pitomá bouřka, pomyslela si a povšimla si, jak se cedule s cenami pohonných hmot kymácí ve větru. Tlačila déšť pod most jako jemný závoj.

Dozvíš se, proč si ji nasadila, než šla do vany?

24... 25... 26... 27...

Čijo se odhodlala. Pomalu se prsty dotkla *široka* a posunula kryt levého oka. Našla ošoupaný vypínač –

28... 29... 30...

– a stiskla ho.